

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9393/2025
12.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Татјане Матковић Стефановић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ и ВВ, обоје из ..., чији је пуномоћник Миодраг Нешковић, адвокат у ..., против туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Мирослав Лепојевић, адвокат у ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2608/24 од 02.04.2025. године, у седници одржаној 12.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2608/24 од 02.04.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2608/24 од 02.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П 143/23 од 12.07.2024. године, усвојен је тужбени захтев па је утврђено према туженом да су тужиоци власници реалног (северног и североисточног дела) кп. бр. .. КО Горњи Милановац, уз границу са кп. бр. .. КО Горњи Милановац у површини од 40м² у мерама и границама ближе описаним у изреци првостепене пресуде, и то тужилац АА са уделом од $\frac{1}{2}$ а тужиоци ББ и ВВ, са уделом од по $\frac{1}{4}$, што је тужени дужан признати и трпети упис тужилаца у катастар непокретности. Обавезан је тужени да тужиоцима као солидарним повериоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 454.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2608/24 од 02.04.2025. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, ради уједначавања судске праксе.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23 - др. закон) да би се дозволило изузетно одлучивање о ревизији.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев за утврђење права својине тужилаца на реалном делу катастарске парцеле чији су мере и границе ближе описане у изреци првостепене пресуде. Према образложењу нижестепених судова, тужиоци су у току поступка доказали да су, на основу савесне државине која траје 24 године, на основу одредбе члана 72. став 3. Закона о основама својинскоправних односа, стекли право својине одржајем.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин одлучивања, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. У ревизији нису наведени разлози који би указивали на изузетну дозвољеност ревизије. Ревидент поставља за правно питање да ли је савестан стицалац дела парцеле у урбанистичком подручју градског грађевинског земљишта онај стицалац који је знао да препарцелација није дозвољена, јер део парцеле у описаним мерама и границама не дозвољава формирање грађевинске парцеле. Тужени сматра да тужиоци не могу уписати право на делу парцеле у наведним мерама и границама, чиме доводи иу питање њихов правни интерес за подношење тужбе за утврђење. Указује на пресуду Апелационог суда у Крагујевцу Гж 906/24 од 10.04.2024. године као доказ неуједначности судске праксе.

Врховни суд из садржине пресуде на коју се позива ревидент утврђује да је иста донета у другачијој чињеничној ситуацији од чињеничног утврђења у овој парници, због чега се не може говорити о потреби за уједначавањем судске праксе.

У ревизији се истиче питање правног интереса за подношење тужбе за утврђење, што је питање процесноправне природе и није подобно за истицање посебне ревизије. Питање савесности држаоца је фактичко питање и поводом тог питања нема правних питања која треба размотрити у интересу равноправности грађана или општем интересу, нити је потребно ново тумачење права.

У складу са наведеним, Врховни суд је применом члана 404. став 2. одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета дана 05.03.2021. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 100.000,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 33. став 2. Закона о парничном поступку прописано је да ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић